

vil manifestere sig ved tredjebehandlingen i morgen, hvor der reelt bliver sat fokus på det væsentlige i sagen, nemlig at den finansielle Tvindkoncern ikke længere bør bestå.

Man kan sige, at retspolitisk er der stadig nogle problemer. Men det er dog sådan, at vi nu får en situation, som passende kan paralleliseres med de forhold, vi kender fra arbejdsmarkedet, når reglerne ikke bliver brugt efter deres hensigt, og man derfor fritstiller folk, så de kan søge deres egen stilling. Det er i realiteten det, der sker for Tvindskolerne.

Årsagen til, at vi har fået denne rolige afslutning på folketingsåret, er selvfølgelig først og fremmest den politiske stabilitet, som dels er blevet en realitet på grund af tilslutningen til regeringens oplæg til regeringskonferencen, dels – og ikke mindst – på grund af aftalen om finansloven i december sidste år. Det hører også med, at regeringen har en holdning til det parlamentariske liv, som jeg vil karakterisere på den måde, at regeringen ikke lider af farveallergi. Regeringen er parat til at se på, hvor de nødvendige 90 mandater for at kunne gennemføre regeringens politik findes, og derefter indgå de nødvendige forlig.

Uanset den meningsudveksling, der for et øjeblik siden udspandt sig mellem hr. Peter Duetoft og hr. Holger K. Nielsen, tror jeg, de begge vil være enige med mig i, at når sagerne er tilstrækkelig væsentlige, kan der godt findes støtte til et forlig i den ene eller den anden side af salen. Man kan næsten sige, at her på det seneste har vi fået genoplivet det, der gik under betegnelsen Baunsgaarddoktrinen. Det er radikal børnelærdom, og vi er ikke kedede af, at den er blevet genoplivet.

Det samarbejdende folkestyre fungerer faktisk. Folketinget er ikke bare et magtens teater, hvor hr. Hans Engell og hr. Uffe Ellemann-Jensen eller andre genopfører den kendte forestilling, vi alle sammen har overværet en række gange. Det er den arbejdsplads, hvor vi indgår de forkætrede kompromiser, som skaber Danmarks fremtid, og ingen bør forfalde til blot at anlægge partitaktiske hensyn. Det skaber ikke respekt om Folketingets arbejde.

I denne sammenhæng vil jeg godt sige, at der har været megen diskussion om en bestemt forligskreds, nemlig forsvarsforligskredsen, og om partiet Venstre skulle lukkes ind i kredsen. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil mistænke Det Radikale Venstre for partiegoisme eller partitaktik ved at lukke Venstre ind i forsvarsforligs-

kredsen. Jeg tror tværtimod, Venstre ville opfatte det som temmelig skændigt, hvis vi påstod, at Venstre ville føre radikal politik i forligskredsen. Men det er en tillidsskabende foranstaltning, og jeg tror, der er brug for tillidsskabende foranstaltninger i dansk politik, hvis vi skal have det samarbejdende folkestyre til at fungere. Derfor bør Venstre ikke tage det som en selvfølge, at partiet skal være en del af forligskredsen, men opfatte det her som en udstrakt hånd. Jeg håber, det vil påvirke det politiske liv i det kommende år.

Vi kan i hvert fald konstatere, at det samarbejdende folkestyre giver de resultater, der er brug for. Dansk økonomi har det så godt, at man vel nærmest må sige, at de partier her i Tinget, der gerne vil kritisere regeringen for dens økonomiske politik, har svært ved at finde ud af, hvordan det skal gøres. Som et af de få lande i Europa opfylder vi konvergenskravene, og vores konkurrenceevne er en af de bedste, man kan finde på verdenskortet. Der er ikke behov for nogen form for økonomiske indgreb.

Regeringen er i fuld gang med en reform af den danske velfærdsmodel, og derfor kan man jo spørge sig selv, hvorfor ordet reformpause har fået en så stærk vægt både i pressen og i Tingets debat i dag. Mon det ikke skyldes en form for misforståelse af det, der er sagt? Regeringen gør jo alt andet end at holde reformpause.

Regeringen er i fuld gang med at demontere strukturproblemerne på arbejdsmarkedet. Den reform af arbejdsmarkedet, som blev startet i 1993 og videreført i 1994, blev ført endnu videre i december 1995, og så sent som i går fik vi en bekræftelse fra Socialforskningsinstituttet på, at de ændringer, der blev foretaget i december af orlovsordningerne, var en fornuftig strategi. Der var ting, der skulle rettes, og i hvert fald en del af dem er nu blevet rettet, så vi nu er på rette vej. Det drejer sig jo om at bevare orlovssystemet.

Der er ingen i regeringspartierne og da slet ikke i Det Radikale Venstre, som ønsker at afløse eller afvikle orlovssystemerne. Men jeg vil også godt understrege, at naturligvis vil vi fra radikal side følge økonomien i orlovsordningerne, og på lidt længere sigt vil vi foretrække, at finansieringen af dem skal indgå som et led i arbejdsmarkedets systemer og overenskomster, så vi ad den vej får den nødvendige økonomi i orlovsordningerne.